

Autorka #1 New York Times bestsellerů

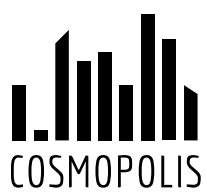
TESSA BAILEY

Moje zabijácká dovolená

Svěží jako
romantická
komedie
na Netflixu.

COSMOPOLIS

TESSA BAILEY

*Moje zabijácká
dovolená*

Přeložila Marie Frydrychová

MY KILLER VACATION copyright © 2022 by Tessa Bailey

All rights reserved.

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2025

Translation © Marie Frydrychová, 2025

Cover illustration © Aneta Cikánová, 2025

Cover photo © Faber14 / Shutterstock.com

ISBN 978-80-271-1277-7

Kapitola 1

TAYLOR

Všem lidem, kteří se mi dřív posmívali, že bych si nechala pro groš vrtat koleno...

Jak se vám zamlouvám *ted'*, vy pitomečci?

Co myslíte, jak jsem si dokázala ušetřit z učitelského platu na tuhle veleluxusní dovolenou v domku u pláže na plných šest dnů? Správně, díky utahování opasku! Celá léta jsem obracela každý desetník a doma jsem zavedla přídělový systém. Ten bělostný poklad s blyštivými okny přímo na pobřeží mysu Cod je můj letní byt. Mám tady verandu po celém obvodu domku a dřevěný chodníček na skoro úplně soukromou pláž. Už se mi nedočkavostí kroutí palce u nohou, až je konečně zabořím do písku a novoanglické sluníčko mi opeče kůži do tmavší barvy než průsvitné. A *naprosto* nejdůležitější očekávání vkládám do svého mladšího brášky, který nutně potřebuje změnit prostředí, aby si vyléčil zložené srdce.

Jednou rukou vezu kufr na kolečkách a ve druhé třímám klíč od domu obrácený tak, aby okamžitě vklouzl do zámku. Ohlédnu se a vidím, že se do bratrových nádherných chlapeckých rysů vrací život. „Zatraceně, Taylor... Hádám, že se ti to půlení ubrousků teda fakt vyplatilo.“

„Kdo potřebuje celý ubrousek, pokud jí dostatečně opatrně?“ odpovídám zpěvavě.

„O tom žádná. Zvlášť když jsi pro nás díky tomu vybojovala ten krásný výhled.“ Jude si nadhodí pod paži surfovací prkno. „Takže tenhle domeček někomu patří, a dotyčný ho pronajímá? Nedokážu si představit člověka, který by tady nechtěl bydlet celoročně!“

„Možná bys byl překvapený. Většina domků v této ulici je určena k pronajmutí.“ Kývnu k téměř totožnému baráčku pobitému šindelem na protější straně úzké uličky, na jehož předzahrádce neskutečně bují fialové hortenzie. „Dívala jsem se i na támhleten, ale ten nemá samostatně stojící vanu na nožičkách v podobě lvích tlapek.“

„Ježíši...“ protáhne ironicky. „Bez vany už by to bylo skoro spaní pod širákem, co?“

Ohlédnu se na něj a vypláznu jazyk. Zastavím se přede dveřmi a vsunu klíč do zámku. Jakmile jím otočím, mé vzrušení téměř vrcholí. „Prostě chci, aby všechno bylo naprosto dokonalé. Zasloužíš si hezkou dovolenou, Jude.“

„A co ty, prosím tě?“ ptá se bratr.

Jenže já už vcházím dovnitř a tam jen vydechnu. Jo! Je tu všechno, co mi majitel v e-mailech sliboval. A ještě víc! Obrovská okna s výhledem na vzdouvající se vlny Atlantiku, k nimž vede mírný svah porostlý trsy plážové trávy a divokými květinami. Vidím safírově modré vody oceánu. Uvnitř domku jsou vysoké trámové stropy, krb, který se zapíná stisknutím jediného tlačítka, obrovské pohodlné pohovky a vkusné doplňky v námořnickém stylu. Dokonce cosi cítím ve vzduchu... nějakou vůni, kterou si nedokážu zařadit, ale přijdu na to.

A nejlepší na tom všem je, že i vevnitř slyším příjemné šumění příboje.

„Neodpovědělas,“ pronásí významně Jude, opře surfařské prkno o zeď a štouchne mě do boku. „Copak *ty* si krásnou dovolenou nezasluluješ?

Máš za sebou rok vyučování přes Zoom, kdy si děti potajmu hrály mimo kameru Minecraft. Vzápětí jsi skočila rovnýma nohama do dalšího roku a tvá třída musela všechno dohánět, takže jste v podstatě za jeden rok probrali objem učiva dvou ročníků. V tomhle ohledu si zasluluješ spíš cestu kolem světa než dovolenou.“

Ano, myslím, že i já si tuhle dovolenou zasluhuju. *Hodlám* si ji užít, ale je mi daleko příjemnější soustředit se na to, aby si užíval především Jude. Je to koneckonců můj milovaný bratříček a péči o něj mám už od dětství takříkajíc v popisu práce. „Zapomněla jsem se tě zeptat, jestli se ti teď někdy náhodou neozvali máma s tátou?“ Tuhle otázku vždycky kladu se zatajeným dechem. „Když jsem s nima mluvila naposled, byli v Bolívii.“

„Myslím, že tam jsou pořád. Na obzoru se stahují mraky možného převratu nebo povstání a oni pro jistotu vystěhovávají bolivijské národní muzeum.“

Když se na škole pořádaly besedy o různých povoláních, naši rodiče vždycky suverénně vedli s tím nejpodivnějším. Oficiálně byli archeologové, ale toto označení zní mnohem nudněji, než jaká byla jejich skutečná náplň práce. Jejich služby si totiž najímaly vlády různých zemí, které chtěly v průběhu občanských nepokojů ochránit své historické památky před zničením. Při školních besedách nevyhnutelně docházelo k situacím, kdy někdo v první řadě konstatoval: „Takže jste něco jako Indiana Jones.“ Mí rodiče, kteří na to byli připraveni, okamžitě dvojhlasně vykřikli: „Hadi! Proč to musí být vždycky hadi?“ Dokonalé souznění.

Jací úchvatní lidé!

Jenže já je vlastně moc dobře neznám.

Nicméně mi dali největší poklad mého života, a ten se právě dle svého zakořeněného zvyku roztahuje na nejbližším vhodném kusu nábytku.

Bez sebemenšího úsilí umí zapadnout naprosto kamkoli, kam ve své flanelce a birkenstockách přijde. „Vem si větší pokoj, jo?“ zívne a prohrábne si opálenými prsty rozčuchané špinavě blond vlasy. Když začnu něco namítat, ukáže si na pusku a naznačí, že si ji zapíná na zip, čímž mi dává najevo, abych mlčela. „Nemám náladu na dlouhé debaty. Nemohl jsem si dovolit přispět ani maličko. Všechno jsi zacvakala ty, takže máš větší pokoj.“

„Ale po tom všem s Bartholomewem...“

Zachmuří se. „Jsem v pohodě. Nesmíš si o mě dělat starosti.“

„Říká kdo?“ Zavětrím a jedu s kufrem do kuchyně. No vážně, co to má být za prapodivné aroma? Trochu to připomíná... jako by tady nedávno vařili hodně velkou večeři a ve vzduchu pořád přetrvávala vůně koření a česneku.

„Ty si hlavně zdřímní...“

A hned se tiše uchechtnu, protože jsem ani nestačila dořict větu a už ho slyším pochrupovat. Můj bratříček by dokázal klidně usnout na křídle letícího Boeingu 747, zatímco já musím každý večer provádět složitý protahovací rituál kombinovaný s peelingem a přesným umístěním polštáře. Bez těchto dlouhých příprav nevybojuju ani mizerné čtyři hodiny spánku. Možná že mě při pobytu zde ukolébá zvuk mořských vln. Naděje umírá poslední.

Nadšeně vydechnu a narovná se. Zasunu držadlo kufru, zvednu ho a opřu si ho o hrudník. Naštěstí mám praktické učitelské boty bez podpatků a ty mě hladce vynesou do schodů. Vana na lvích tlapkách mě vábí od chvíle, kdy jsem ji poprvé spatřila na internetu kdesi v pozadí na jedné z fotek. Rozhodně nedostala při propagaci takový prostor, jaký by si zasloužila. Já mám doma v Hartfordu

v Connecticutu jen sprchový kout a o vanách si nechávám zdát. Sleduju na instagramu několik účtů věnovaných luxusním koupelovým rituálům a už jsem tam viděla i lidi, kteří ponoření do horké vody s pěnou pozřeli plnohodnotnou večeři o několika chodech. Klidně si dali špagety a masové kuličky přímo v bublinkách ve vaně. Nevím jistě, jestli dotáhnou koupání až na tuhle úroveň, ale ctím jejich nadšení.

Největší pokoj je prostorný a lákavý, i on je zařízený v námořnickém stylu, vyladěný do krémových a bílých odstínů v kombinaci s bleděmodrou. Ačkoli jsme přijeli za slunečného počasí, momentálně zakryly slunce mraky a uvnitř všechno potemnělo. A je tady ticho. Neskutečné ticho. Postel mě láká ke šlofíku, ale teď si musím konečně napustit vanu a nic mě nezastaví – snad ani varování před hurikánem. O spočinutí v téhle vaně sním celé týdny.

Jakmile vejdu do koupelny, ani se neobtěžuju potlačit výkřik radosti. Konečně spatřím vanu na vlastní oči. Stojí vzadu zarámovaná obrovským oknem od podlahy ke stropu. Nechávám kufr přede dveřmi, skopnu boty a cítím příjemné lechtání v žaludku, ale... ten pronikavý pach je cítit i nahoře? Není to divné? Možná byl předchozí nájemník právě ten typ, který ve vaně i *jedl*. Snad tady čirou náhodou nezanechal nějaké zbytky, co se kazí?

Hm, ale jinak je dům dokonale uklizený. To mi k tomu nějak nesedí.

Napadá mě, že je snad v díře ve zdi mrtvá myš nebo krysa, ale nemíním si tím nechat zkazit dovolenou. Prostě zavolám majiteli a poprosím ho, ať sem pošle deratizátora. Bude to nepatrný flíček na absolutní dokonalosti našeho pobytu, ale odstraní se jedna dvě. Jude se ani nebude muset probírat z odpoledního spánku.

Vana na lvích tlapkách mě ze zadní části koupelny přímo vábí a v duchu už slyším příjemný zurčivý zvuk napouštějící se vody.

Úplně vidím, jak se z vany začíná kouřit, až se mlží okno. Co kdybych si dala svou první minikoupel ještě dřív, než majiteli zavolám kvůli tomu zápachu?

Udělám pokus o snížení intenzity podivného oděru a zavírám dveře koupelny. Zabralo to.

A je to tady! Čas koupele.

K vaně přímo dotančím, rozmáchlým gestem otočím kohoutkem, pustím horkou vodu a toužebně povzdechnu. Podívám se ven na téměř liduprázdnou pláž. Všichni se asi vzpomínají z oslav čtvrtého července – vždyť to bylo teprve včera. Pronájem chatiček a plážových domků jsou po čtvrtém výrazně levnější a můj široko daleko oblíbený bratr beztak musel v průběhu prodlouženého víkendu navštívit několik grilovaček, takže příjezd v úterý páteho nám oběma skvěle vyhovoval.

Vana už je do poloviny plná a já se nakrátko vracím do ložnice, svlékám se a pečlivě si skládám své svršky na posteli. Jen co oficiálně vybalím, hodím je do cestovního pytle na špinavé prádlo. Kvůli zápachu zadržuju dech a vracím se do koupelny, ale vtom mi hlavou bleskne důležitá myšlenka. Tohle ubytování jsem našla na stránkách StayInn.com a tam sepsali pro hosty seznam všeho, co má člověk po příjezdu zkontrolovat. Na nejvyšších příčkách pomyslného žebříčku stála kontrola požárních hlásičů. Věděla jsem, že tady mají i detektory na oxid uhelnatý.

„Radši se do toho pustím hned, abych nezapomněla,“ mumlám si pro sebe a zvedám pohled ke stropu, ačkoli detektory budou spíš venku na chodbě...

Dvě dírky.

Do ozdobné štukové lišty na obvodu stropu jsou vyvrtané dvě dírky!

Ne! Ne, to nemůže být pravda! To se mi určitě jen zdá.

Na obnažených končetinách mi naskočí husí kůže a založím si ruce na prsou. Stále výrazněji cítím tep ve spáncích a najednou se celá chvěju. Podmíněný reflex, reakce na silné překvapení, nic víc. Napadá mě, že jsou to jen díry, kde byly do lišty zatlučené hřebíky. Rozhodně to nejsou otvory pořízené za účelem *šmírování*. Krucinál, věděla jsem, že začínám až moc ujíždět na podcastech o skutečných zločinech! Teď je pro mě každá nečekaná situace otázkou života a smrti. Tohle je jen začátek. Za vším budu hledat příšerné vraždy, které nakonec muži zákona označí za nejhorší, s nimiž se za posledních dvacet let setkali.

Ne, o to tady rozhodně nejde. Nejde přece o nový díl podcastu *Cítím to v kostech*, ani o reality show z právnického prostředí Dateline na NBC a moji nepatrnou panickou ataku rozhodně nekommentuje hlas Keitha Morrisona.

Tohle je můj obyčejný nudný život. Jsem jenom holka, která touží po koupelně s vanou na lvích tlapkách.

Pomalů se otáčím kolem své osy a pozorně si prohlížím obvod stropu, jestli snad nenajdu podobné dírky stejné velikosti, ale nic takového nenacházím. Zatraceně. Samozřejmě, že dotyčné dvě dírky jsou na té straně místnosti, která sousedí s nitrem domu. Z druhé strany by mohl být nějaký přístěnek nebo skříň. Bomba. *Prosím, prosím, nedávej své fantazii zelenou!*

Tak či onak už nejsem schopná se uvolnit. Rychle zavřu kohoutky a s hodně intenzivním pocitem lítosti vytouženou koupel odpískám, omotám si kolem těla osušku, vracím se na místo, odkud jsou dírky vidět, a obezřetně je pozoruju, jako by na mě mohly skočit a třeba mě i kousnout. Pochopitelně jsem už o takových věcech slyšela. Voyeurismus. Stalking. Každý o tom někdy slyšel. Jenže člověk by podobný problém nečekal v objektu u pláže, jehož pronájem vás stojí ekvivalent měsíčního platu. Tohle prostě nemůžou

být dírky pro slídily! Ani omylem! Jen nějaká vada dřeva. Jakmile se o tom přesvědčím, skočím po krk do horké vody a ideální dovolená bez jediného kazu bude moct začít.

Než si vůbec připustím, že bych se mohla bát, vyjdu do chodby, z níž se vstupuje do mého pokoje, a otevřu skříň sousedící s odpovídající stěnou. S úlevou si vydechnu – ani nevím, že jsem tajila dech –, když uvnitř žádného voyeura nenajdu. Ovšem... nevidím tam ani dírky. Určitě ne přímo ve skříni. Jenže zadní stěnu skříně tvoří odnímatelný panel. Je snad za ním nějaká skrýš?

Najednou mi nepokrytě naskakuje husí kůže.

Opravdu bylo po našem příjezdu v domě takové ticho a tma? Už neslyším ani bratrovo pochrupování. Doléhá ke mně jen pleskavý zvuk, protože kape kohoutek, jímž se napouští vana. Kap. Kap. A uvědomím si šumění svého dechu. Dýchám pořád rychleji. „Jude?“ zvolám a hlas mi v tom naprostém tichu zní, jako když se trhá opona. „Jude?“ zkusím to hlasitěji.

Ani po pár vteřinách se nedočkám žádné reakce. Ticho.

Vzápětí slyším na schodišti kroky. Proč mi tak vyschlo v puse? Je to jen můj bratr! Ale když se připlácnu ke stěně, dojde mi, že se tady schovávám a instinktivně se připravuju k útěku do pokoje podle hesla Zachraň se, kdo můžeš. Ještě zamknout dveře a je to. A proč? Pro případ, že po schodech jde někdo jiný než můj bratr? Zbláznila jsem se snad? Copak žiju v hororu? *Uklidni se.*

Mí rodiče se neohroženě vrhají do všemožných povstání v cizích zemích ve jménu záchrany tamních historických a uměleckých děl. Jejich statečnost evidentně není dědičná. Mně stačily dvě malé dírky v liště u stropu, aby se mi srdce rozbušilo jako šílené. Dokonce ještě víc než první den ve škole po dlouhé covidové pauze, ve skutečné třídě plné zoufale nevyřádaných druháků, kteří byli celý rok zavření doma.

Mohla bys být ještě větší srábek, Taylor?

Pokud jsem potřebovala – v šestadvaceti letech – důkaz, že je můj život až příliš bezpečný a předvídatelný, tady ho mám. Jediné zadrhnutí motoru a mé zorganizované já se chystá k sebezničení.

Ochable se opírám o zeď a vtom se mi v zorném poli objeví bratrův zívající obličej. „Co se děje?“

Polknu nervozitu a nejasným gestem ukážu na skříň. „Možná jsem se zbláznila, ale v mém pokoji jsou pod stropem dvě dírky. A myslím, že se do nich dá dívat z tohohle průlezu.“

Jude je najednou úplně bdělý. „Myslíš dírky, kterými někdo někoho šmíruje?“

„Jo.“ Bolestně přivírám oči. „Nebo je to jen moje bujná fantazie?“

„Radši se přesvědčíme,“ zabručí a projde kolem mě do pokoje. S rukama v bok dlouho stojí pod dírkami a prohlíží si je. Teprve po hodné době se mi podívá do očí. A v té chvíli mě zamrazí. Tváří se podezíravě. Nedělá si legraci, jak jsem tiše doufala. „Co to sakra je?“

„Tak jo.“ Trochu nejistě vydechnu. „Fakt se nesměješ a neukazuješ mi nějakou vadu ve zdi, což jsem od tebe očekávala?“

„Ne, ale shrňme si fakta, sestřičko. Pokud jsou to dírky pro šmírání, tak tady momentálně nikdo není.“ Vyjde zase na chodbu a postaví se vedle mě. Oba zvedneme oči k průlezu. „Jenže ani já, ani ty se neuklidníme, dokud si nebudeme stoprocentně jistí, že?“

Zasténám a vidina vysněné koupele ve vaně na lvích tlapkách se rozplývá jako obláček kouře. „Neměli bychom zavolat policii?“

Uvažuje o mé naprosto iracionální otázce. Opravdu o ní uvažuje, hladí si strniště na bradě. Tohle je jeden z důvodů, proč bratra tak hrozně miluju. Jsme sourozenci, takže za sebou máme dětské hádky a rvačky, ale přirozeně táhneme za jeden provaz. To je daná věc. Nevyčítá mi, že jsem se zbláznila. Co je důležité pro mě, má stejnou důležitost i pro něj a já udělám vždycinky naprosto

všechno, co bude v mých silách, abych mu usnadnila život, což při téměř neustálé nepřítomnosti našich rodičů odjakživa dělá i on.

„Myslím, že tu desku asi prostě odloupnu a podívám se tam,“ prohlásí nakonec Jude.

„To se mi moc nezamlouvá.“ Jude je možná už velký – měří přes sto osmdesát – dospělý třiadvacetiletý muž, ale pro mě vždycky zůstane mým malým bráškou. Představa, že se postaví tváří v tvář případnému šmírákovi, mi vůbec nedělá dobře. „Přínejmenším bychom měli mít připravenou nějakou zbraň.“

„Musím ti připomínat, že jsem dělal půl roku jiu-jitsu?“

„Musím *já* připomínat *tebě*, že ses kolem toho motal tak dlouho, protože jsi čekal, až se cvičitel rozejde se svým přítelem?“

„Jednoznačně jim to tehdy neklapalo.“

„Nepochybuju, že tvé rozkošné doličky všechno značně urychlily.“

„A nepleteš se.“ Schválně nasadí strašidelný úsměv. „Moje největší zbraň!“

Jen zakroutím hlavou. Šílená třesavka mě už našťěstí opouští.

„Tak jo.“ Sepne ruce dlaněmi k sobě. „Rychle tam nakoukneme a budeme se modlit, abychom nenašli sklenici plnou nehtů nebo jiný srágorý.“

„Případně kameru,“ zamumlám si pro sebe a opřu se o zeď. Zakryju si obličej dlaněmi a dívám se jen štěrbinkami mezi prsty, jak Jude leze do skříně, sáhne nahoru a uvolní zadní desku. Odhalí tak malou dutinu. Velice malou. Nicméně dvěma dírkami dovnitř okamžitě proudí sluneční světlo a nelze přehlédnout fakt, že jsou od sebe vzdálené přesně na šířku průměrných lidských očí a vedou přímo do pokoje. Pro šmíráka jako stvořené. Stoprocentně. „Panebože. Fuj! Je tam vevnitř něco – nebo nedejbože někdo?“

Jude se zachytí okraje otevřeného prostoru a udělá rychlý shyb. „Ne. Nic.“ Seskočí dolů. „Tam by se vešel jen trpaslík nebo někdo

hodně drobný. Nebo extrémně ohebný. Takže pokud mě má schopnost dedukce neklame, šmírák je gymnasta."

"Nebo drobná žena?" Skepticky na sebe pohlédneme. „Jo, ale to zrovna neodpovídá představě šmíráka, co?“ Přitáhnu si osušku pevněji v podpaží. „Tak co s tím provedem?“

„Pošli mi kontakt na majitele a já mu zavolám.“

„Ale to ne! Udělám to já. Nechci ti kazit dovolenou. Běž si zdřímnout. Hezky spi dál.“

Už je v polovině schodiště. „Pošli mi ten kontakt, Taylor.“

Z nějakého důvodu pořád nechci zůstat s dírkami ve zdi sama, a tak uháním za bratrem jen v ručníku. „Oukej.“ Kousnu se do rtu. „Asi se v komoře podívám po nějaké stoličce a lepicí pásce, abych ty dírký zakryla.“

Jen na mě zamrká. „Pro případ, že je ten šmírák duch?“

„No jistě. Teď je to sranda, ale jakmile se setmí, pak se duch-šmírák stane naprosto reálnou možností.“

„Jestli chceš, vem si ten druhý pokoj. Mně nevadí, že mě bude šmírovat nějaký Casper.“

Jakmile sejdem ze schodů, už se směju. Oba shodně odbočíme přímo do kuchyně, odkud se jde do komory s pračkou. „Ty by sis to patrně ještě užíval,“ konstatuju.

„Tys mi už zase četla deník?“

Než otevřu dveře komory, bavím se s bráškou tak skvěle, že se mi nejdřív vůbec nechce věřit vlastním očím. To je snad vtip! Nebo jsem se ocitla v nějakém netflixovém dokumentu o skutečném zločinu? Není přece možné, abych viděla obrovského mrtvého chlapa vecpaného mezi pračku a myčku! Tvář má fialovou, jak ho někdo zmlátil, otevřené oči skelné a nevidoucí. A uprostřed jeho čela zeje úhledná díрка s černými okraji. Zjevně od kulky. Ne, to nemůže být pravda! Jenže v krku už cítím navýsost skutečnou nakyslou

pachut' zvratků. Neméně reálný je i pocit, že jsem od hlavy k patě ztuhla na kost a v hrdle mi zamrzá výkřik. Ne. Ne, ne a zase ne.

„Taylor?“ Jude se ke mně blíží a v hlase mu znějí obavy.

Instinktivně se ho snažím odstrčit. Můj malý bratříček by nic takového vůbec neměl vidět. Musím ho před tím uchránit. Bohužel mi moc nefungují ruce, a než v sobě zmobilizuju dostatečnou sílu, abych mu zabránila strčit hlavu do komory, už stojí po mém boku. A vzápětí pro změnu on táhne ode dveří mě a řve: „Co to kurva je?“ Načež se rozhostí strašidelné ohlušující ticho. Děsivý obraz před našima očima nemizí. Muž je pořád tam. Pořád mrtvý. Jenže je mi čímsi vzdáleně povědomý, ale momentálně jsem rozklepaná a mám co dělat, abych nezvracela, což mě stojí veškeré úsilí, takže se nedokážu soustředit na nic jiného. *Panebože, ach božíčku*, co se to tady děje? To není vtip?

„Tak jo,“ šeptám. „*T-ted'* bychom už měli policii zavolat.“

Kapitola 2

TAYLOR

Jsem zabalená do deky, všechno kolem mě je zalité blikajícím modrým světlem policejního majáku. Nic takového se ve skutečném životě vůbec nemá dít. Jednoznačně jsem uvězněná v nějakém dílu pořadu *Cítím to v kostech*. Jsem nevinná kolemjdoucí, která náhodou narazila na příšerný nález. Jistě, o následných dlouhých letech psychoterapie, kterou budu potřebovat, abych se dala dohromady, se v seriálu nikdo ani nezmíní. Jinak pohotoví komentátoři nezvládnou ani jednou správně vyslovit mé jméno. A co já? Do konce života si nedokážu vymazat z hlavy obrázek toho zavražděného muže.

Pokud ovšem... třeba je to skutečně extrémně živý sen nebo noční můra.

Ne. Vyšetřovatelé z úřadu koronera jednoznačně odvázejí obrovitý černý pytel na pojízdných nosítkách z *místa činu* a Jude stejně jako já celou akci sleduje s otevřenou pusou. Snažíme se soustředit na slova policisty usazeného u konferenčního stolku před námi, ale oba jsme mu už nejmíň třikrát odříkali svou výpověď. A nezměnili na ní ani ň. A teď, když adrenalin vybuzený nálezem oběti vraždy pomalu vyprchává, zmocňuje se mě neodolatelné nutkání vzít okamžitě nohy na ramena a vypadnout.